

вършенъ чловѣкъ“, защото каквато дума му да-
дѣте само да бѣде съставена отъ познати нему
букви, или звукове то ще я прочете, дѣто ще
са рече дѣтето знае да чете.

И тъй искаме ли да направиме за дѣтето по
лесно ученіето, то нека му наричаме буквитъ тъй
както са говорѣтъ, произнасятъ чуватъ и зву-
чатъ въ думитъ. Напр. буквата *л* ний не трѣба
да я произнасями *ме*, защото тогива ще са чу-
іатъ два звука (*лѣ-е*); тогава когато въ тѣзи
буква са чува само единъ звукъ, или половинъ
звукъ, *наплелѣ звукѣ—лѣ*; дѣто ще са рече, че
л трябва да произнасяме *млмлѣ* (като че сме и-
скали да кажиме, *ме*, но между първата и вто-
рата буква сме са спрели, и втората съвсѣмъ не
сми произнесли); *с* трѣба да произнасяме не *се*
но *ссссѣ*; *х*, като *ххххѣ*; *ф* като *ффффѣ*; *же*
като *жѣ*, или *жжжжѣ*. и пр. и пр. и проч.

Законътъ на природата е таквъ, щото сѣко
дѣло да ся захваща отъ най лесното и постепено
да са приближава до по трудното додѣ са стигне
до най трудното. Напр. на чиракътъ му давятъ
най напрѣдъ да избада, подиръ да шіе, че най
подиръ да крои. Тѣй сѣщо и ученіето не трябва
да отстъпва отъ този законъ на природата и то
тряба да са захваща отъ най лесното и по сте-
пенно да са приближава къмъ най трудното. По
този законъ вървѣтъ и най добритъ педагоги. У-
чителътъ, като са основава на този законъ, пре-
ди да захване собствено ученіето, длѣженъ е да
направи вступителенъ урокъ, който ще му даде